

Arrest

**nr. 113 968 van 19 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name om enerzijds zo snel mogelijk de vordering tot schorsing te behandelen opgenomen in het op 26 augustus 2013 ingediende schorsings-en annulatieberoep, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) en om anderzijds zo snel mogelijk de vordering tot schorsing te behandelen opgenomen in het 30 oktober 2013 ingediende schorsings-en annulatieberoep, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2013 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 mei 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende 10 mei 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 juni 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 11 december 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Verzoeker diende op 4 januari 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 11 april 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater),

1.6. Verzoeker diende op 24 april 2007 een derde asielaanvraag in.

1.7. Op 26 april 2007 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de asielaanvraag ontvankelijk.

1.8. De commissaris-generaal nam op 15 juli 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Verzoeker diende op 18 november 2008 een vierde asielaanvraag in.

1.10. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 1 december 2008 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.11. Verzoeker diende op 2 februari 2009 een vijfde asielaanvraag in.

1.12. De commissaris-generaal nam op 28 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest d.d. 28 augustus 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 28 augustus 2009, nr. 30 757).

1.13. Verzoeker diende op 30 december 2010 een zesde asielaanvraag in.

1.14. Op 27 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 17 oktober 2011 (RvV 17 oktober 2011, nr. 68 600).

1.15. Op 30 juli 2013 diende verzoeker een zevende asielaanvraag in,

1.16. Op 12 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

1.17. Op 12 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker diende hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (rolnr. RvV 135 186).

1.18. Op 12 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.19. Op 15 oktober 2013 diende verzoeker een achtste asielaanvraag in.

1.20. Op 16 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris wederom een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

1.21. Op 16 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker dienden hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (rolnr. RvV 135 685)

1.22. Op 22 oktober 2013 nam de commissaris-generaal een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van verzoekers achtste asielaanvraag.

2. Over het voorwerp en de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24 635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67 627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150 507).

2.2. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20 835).

2.3. Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149 014; RvS 12 september 2005, nr. 148 753, RvS 25 juni 1998, nr. 74 614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62 871, RvS 5 januari 1993, nr. 41 514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen geenszins preciseert waarom hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen vordert in het kader van zijn beroepen tegen twee duidelijk onderscheiden beslissingen. Verzoeker vordert immers zowel voorlopige maatregelen in het kader van het hangende schorsingsberoep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 augustus 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) (rolnr.: RvV 135 186, zie punt 1.17) als in het kader van het hangende schorsingsberoep tegen diens beslissing van 16 oktober 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) (rolnr.: RvV 139 685, zie punt 1.21). De raadsman van verzoeker slaagt er niet in, noch in zijn verzoekschrift, noch in zijn mondelinge uiteenzetting ter terechtzitting te verduidelijken waarom beide beslissingen, die het gevolg zijn van twee chronologisch duidelijk onderscheiden asielaanvragen, samenhang zouden vertonen. Zijn betoog dat de wet dit niet uitdrukkelijk verbiedt, is duidelijk niet van aard om deze samenhang aan te tonen. De Raad wijst verzoeker trouwens op artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waaruit door de gehanteerde enkelvoudsvorm duidelijk blijkt dat bij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen slechts één verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden geviseerd. De kwestieuze bepaling van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

2.5. Aangezien de samenhang onvoldoende werd aangetoond, is de vordering enkel ontvankelijk voor zover ze betrekking heeft op de akte die het eerst in het verzoekschrift wordt vermeld, met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 augustus 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) (rolnr. : RvV 135 186).

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden verworpen voor zover ze betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 oktober 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) (rolnr. : RvV 139 685) omdat ze niet kan worden geacht hiertegen te zijn gericht.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

3.2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij reeds sedert 16 oktober van zijn vrijheid werd beroofd, maar dat de tenuitvoerlegging thans imminent is omdat er een vlucht voorzien was op 16 november 2013. Verzoeker beweert dat deze dreigende repatriëring hem een daadwerkelijk rechtsmiddel ontnemt en hij stipt daarbij aan dat hij diligent is opgetreden.

3.2.2. De Raad wijst erop dat het reeds geciteerde artikel 39/85 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de vreemdeling bij wege van voorlopige maatregelen kan verzoeken dat de Raad zijn hangende schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt, indien de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent *“wordt”*.

3.2.3. Samen met de verwerende partij ter terechtzitting stelt de Raad vast dat verzoeker reeds sinds 12 augustus van zijn vrijheid werd beroofd. Er kan enkel worden vastgesteld dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel reeds imminent was op het ogenblik van het indienen van zijn oorspronkelijke vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring op 26 augustus 2013. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift, behoudens zijn verwijzing naar de geplande vlucht, geenszins aannemelijk waarom de verwijderingsmaatregel, die reeds meer dan drie maanden imminent *is*, thans plots imminent zou zijn geworden. Nochtans mag worden verlangd dat verzoeker concrete gegevens aanbrengt waaruit de uiterst dringende noodzakelijkheid blijkt, met andere woorden, dat hij uiteenzet welke elementen ervoor

zorgen dat er thans meer sprake zou zijn van een imminent karakter dan op het ogenblik van het indienen van zijn oorspronkelijke vordering tot (gewone) schorsing op 26 augustus 2013. Ter terechtzitting merkt de verwerende partij op dat verzoeker reeds lang op de hoogte is van de geplande vlucht op 16 november 2013. Er kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker, die reeds meerdere manden gebukt gaat onder een zwaarwichtige maatregel als een administratieve vasthouding met het oog op verwijdering van het grondgebied, met de vereiste diligentie heeft opgetreden door zijn vordering luttele uren voor de geplande repatriëring in te dienen (cf. RvS 29 maart 2003, nr. 117 683).

Daargelaten de vraag of de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voldoet aan de wettelijke vereisten dienaangaande, wordt hieronder de vordering tot schorsing onderzocht die verzoeker door middel van zijn verzoekschrift van 26 augustus 2013 aanhangig maakte.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. De Raad beperkt zich voor de beoordeling van de vordering tot schorsing tot de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van 26 augustus 2013 (RvV 135 186). Er dient te worden vastgesteld dat dit verzoekschrift geen enkele uiteenzetting bevat omtrent een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. In casu is er evenmin sprake van een evident nadeel, hetgeen wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

3.3.2. Conform de rechtspraak van de Raad van State op dit punt kan, wanneer de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontbreekt, dit vormgebrek niet worden verholpen door het indienen van een stuk dat wél aan de voorwaarden voldoet na het verstrijken van de termijn waarbinnen op rechtsgeldige wijze een vordering tot schorsing kan worden ingediend (cf. RvS 20 april 2006, nr. 157 801). De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen die op 15 november 2013 per fax werd ingediend, bevat onder punt 3.2.1.3 wel een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze uiteenzetting is echter geenszins bij machte de tekortkoming waarmee het oorspronkelijke enige verzoekschrift van 26 augustus 2013 behept is, op te heffen.

Op generlei wijze wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen. De verwerping van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging moet tot gevolg hebben dat ook de accessoire vordering tot het opleggen van een voorlopige maatregel moet verworpen worden (RvS 15 november 1996, nr. 63 056).

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot voorlopige maatregelen erop gericht om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing te laten behandelen ingesteld op 26 augustus 2013 tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. JACOBS

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

F. TAMBORIJN